

"Ik was een kind en wist niet beter..."

Ik was een kind en wist niet beter tussen drie vrouwen, zo ongeveer als de nual lang glad vergeten auteur Simon Vestdijk, dat is waar, daar heeft U weer eens volkomen gelijk in en die rokken cultuur van die paar rondwandelende bekrompen inhoudsloze soepjurken moet zijn sporen wel nalaten.

Mijn broer werd van de weeromstuit dan ook full time homo en ik was er bij gelegenheid ook niet helemaal vies van. De in het gezin van mijn opvoedsters in ruime mate voor handen zijnde bustehouders met vullingen inclusief (zij droeg valsies!) gebruikte ik in periodes van strenge tot zeer strenge vorst op de fiets als oor warmers.

Je werd uitgelachen door de klasgenoten als je op de tandem met je zusje voorop op de tweede plaats op de stang en je broertje achterop bij school aan kwam en je had tegen de vrieskou alle drie een bustehouder op je kop, maar dat kon mij niets schelen, daar stond ik boven als kunstenaar in de dop met mijn behahaha kop. In de vijftiger jaren was het dankzij de schaarste op alle terreinen des levens roeien met de riemen die je had en textiel was schaars. Vandaar die fiksaatsie op lingerie. Je had niets anders aan je hoofd. Mijn vader en moeder waren trouwens altijd al de grote afwezigen sinds mijn tweede levensjaar, dan ga je sowieso ersatz voor je behoefte aan warmte en veiligheid zoeken, hè en dat vertaalt zich licht in het sexuele. Een pars prototo, die b.h., als U begrijpt wat ik bedoel en of je dan een onderdeel van de intieme lingerie als oorwarmer in handen hebt of de gehele vrouw die erbij hoort met warm, nat kruis en al in je nek met je mede draagt, dondert dan ook niet meer, dan kan het veertig graden vriezen of tien dooien, dat maakt niets meer uit. Een ieder draagt zijn eigen of andermans kruis volgens de goed gereformeerde zwaartillende zede, net hoe het allemaal uitkomt. Ze moeten natuurlijk wel kersvers uit de kakel-bonte was van de wasmachien komen die bustehouders en niet zuur ruiken, want anders is de sjeu ook daar al vanaf voor dat de dikke pret nog moet beginnen!

Schilderen en travestie een oorzakelijk verband? Dat is niet eens zo'n gekke gedachte. Ik schilder omdat... ach, wat, sodemieter toch op naar je eiland, daarover kunnen we heel lang speculeren. Ik ben g.v.d. geen psy choloog maar een ras kunstenaar!

Er zijn vele antwoorden te bedenken, die hout snijden en niet uitsluitend uit geouwehoer bestaan. Ik schilder en schrijf doordat er misschien wel een genetisch defekt is op getreden vlak na de conceptie of omdat het alle maal tussen je oren zit, hè! Of uit existentiële angst!

Wellicht ben ik dusdanig oraal gefixeerd dat ik woorden moet uitbraken, maar dan op papier, omdat de woorden verstikt in tranen mij al heel vroeg in de keel zijn bleven steken.

Zelfs de taal is in mijn optiek corrupt, verdacht, beschadigd en besmet. Vol gens aanhangers van Freud ben ik gelukkig volkomen verknijpt en in de wieg gelegd om in ling rie gehuld schilderijen te maken. Anderen; mijn zo fijn kristallukke broeders die altijd en eeuwig direkt met een oordeel over van alles en nog wat klaar staan beweren dat ik van vele duivelen bezeten ben o.a. omdat ik langzamerhand tamelijk vermogend ben. De duivel schijnt in de kristallukke optiek altijd op een grote hoop! Wie zal het zeggen? Kun je nog schijten, schijnt dan mee. De vraag is vooral of de motivatie en de motieven belangrijker zijn dan de beeldende resultaten. Het beeldende pro ces interesseert mij geen sikkepit, dat vind ik van ondergeschikt belang. Een middel en geen doel.

